

handlingen om den nævnte Vænningslov for Statsseminarier at faa en Bestemmelse ind, der stillede Administrationen frit i saa Henseende, og man maatte da vente, at saa snart en af disse Poster blev vakant, Ministeriet da vilde have grebet Lejligheden til at benytte denne Lovbestemmelse; men, saa vidt mig bekendt, er der i den senere Tid anset to Seminarieforstandere, og man er desuagtet bleven i det gamle Spor, ja, det ærede Medlem for Storehæddinge (S. Scaventius) gør en stærk Haandbevægelse hen til den nuværende højstærede Minister. Jeg forstaar fra saaledes, at han vil skyde dette Ansvar fra sig, det er heller ikke Meningen at rette Bebrejdelse mod det ærede Medlem, han kan have Synder nok paa sin Samvittighed, politisk set, uden det. Her er jeg tværtimod i alt væsentligt enig med det ærede Medlem. Det er en vel bekendt Sag, at Eksamenkommissionen har i de senere Aar stillet strængere og strængere Fordringer til Eksaminanderne, og der er faldet en stor Mængde ikke blot af de privat uddannede og forberedte, men ogsaa af dem, der have været forberedte paa Statsseminarierne, igennem ved de senere Aars Eksaminer, og jeg mener i det hele taget, at Stillingen som Seminarieforstander er i og for sig saa vigtig og betydningsfuld, at den maatte kunne gøre Krav paa at lægge Beslag paa en Mand's hele Tid og Kræfter. For vrigt mener jeg ogsaa, at det at være Sognepræst er af en saadan Betydning, at den Mand, der beklæder saadan Stilling, kan godt nøjes med den Virksomhed, naar han samvittighedsfuldt vil røgte sit Kald, men at være begge Dele, baade Seminarieforstander og Sognepræst, er to Opgaver, der ikke fremdeles bør forenes, og jeg beklager som sagt, at Administrationen ikke har fulgt det Vink, som Loven hjemler. Det forekom mig, at den ærede Ordfører ikke gif vidt nok i saa Henseende. Den ærede Ordfører mente, at det kunde tænkes, at der var en dygtig Skolemand, der ikke var Teolog, og naar man fandt en saadan, kunde man ansætte ham som Seminarieforstander. Men hvorfor kunde man ikke tænke sig, at en dygtig Skolemand ogsaa kunde være Teolog, naar man endelig vilde have en Teolog; jeg anser det ikke for fuldt nødvendigt at have en Teolog, men vilde man have det, saa vilde man kunne faa dygtige Mænd ogsaa der, uden at det behøvedes, at han ved Siden af sin Stilling som Seminarieforstander tillige skal være Sognepræst. Jeg mener tværtimod, at Spørgsmaalet om Uddannelsen af vore Lærere er af saa stor, saa vigtig, saa gennemgribende Betydning, at

man burde finde de dygtigste Bædagogger og Skolemænd, hvad enten det var mellem Teologerne eller udenfor og knytte dem saaledes til Statsseminarierne, at de ikke fik anden Opgave og Virksomhed end den at lede vedkommende Seminarie paa en saa dygtig og saa samvittighedsfuld Maade som muligt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forfatteren Pontoppidan skal jeg kun udtale, at efter det Brev, som er oplæst af den ærede Ordfører, stemmer jeg med Flertallet, men hvis den vedkommende Forfatter virkelig har villet vedkende sig de Udtryk i hans Skrivelse til Ministeriet, som man maatte antage, at han har, naar man læser det, at Forfatteren skulde have Ret til ikke at bryde sig om Samfundets Love, men kun følge de Love, som Forfattere og Kunstnere selv finde for godt at give sig, saa vil jeg dertil sige, at en saadan Tankegang vil jeg ikke være med til at statsbelønne. Men der er et andet Punkt i den trykte Skrivelse fra den nævnte Forfatter, som er meget interessant. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) ankede over, at man her var kommen meget for vidt, at Kontoen for Forfatterhonorarer voksede i en noget foruroligende Grad, uden at det sporedes, at man i Samfundet kunde glæde sig ved store fremragende Forfattere, men det er jo ikke saa mærkeligt, at den omhandlede Konto vokser. Forfatteren Pontoppidan oplyser, at da han for første Gang for 3 Aar siden modtog Statsunderstøttelse, havde han slet ikke tænkt paa at søge en saadan, men saa kommer der et Finansudvalgsmedlem og siger til ham omtrent som saa: Hør min Ven, har du lyst til at have en Statsunderstøttelse, saa giv bare en Ansøgning ind, saa er der Chancer for, at du faar en saadan. Jeg vil spørge, om det er Coutume i Finansudvalget, at de enkelte Finansudvalgsmedlemmer gaa om med en Lygte og søge efter Forfattere, og naar de finde en saadan, opfordre ham til at søge Statsunderstøttelse, for saa forekommer det mig, at det er noget nær det samme, som det man kalder at gøre sig gode Venner ved det urette Mammon, men sikkert er det i hvert Fald, at Kontoen maa vokse, naar det gaar til paa den Maade. Endvidere kunde jeg efter den ganske interessante Forhandling, vi have hørt her i Dag mellem den ærede forrige Kultusminister og den ærede Ordfører, ønske, at man kunde faa lidt mere rent Mel i Posen — om jeg maa bruge det Udtryk — det falder mig ind ved at se det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Bust). (Bust: Rent Halm i Støberne). Ja, jeg skulde maaske have